

"אם אתם מחפשים ספר שיש בו עירוב נהדר של רומן מתוק, חריף, לוחט,
מלא תשוקה, קינקי ומנה בריאה של חיבוטי נפש המשתלבים בעלילה
קצבית ודמויות מורכבות, זה - זה!" בלוג הספרים של אסטס

אור אחרון

מ. פירס

ספר שני בטרילוגית ינשוף לילה

מ. פירס

אור אחרון

טרילוגיית ינשוף לילה: ספר II

מאנגלית: שחף

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

פרולוג

דצמבר הוא האכזר בחודשים למות בו.

רוח צונחת במדרון התלול ופורצת בין הנקיקים. הרוח לבנה
מקצף פתיתי השלג. איני רואה דבר, אבל אני מכיר את האפיק הזה
– מאה ושמונים מטרים אנכיים של קרח – התלוי מתחתיי.
כאן אמצא את מותי.

כרעתי על ברכיי ונצמדתי אל פני השטח של ההר. זרועי
המדממת הכתימה את המעיל מבפנים. כשקיפלתי את השרוול, דם
נשפך אל תוך הרוח.

אני יודע איך זה ייראה: כאילו זלזלתי בטיפוס הטכני או שהקור
והגובה גברו עליי.

אבל אף פעם לא זלזלתי בטיפוס.

התחלתי לרדת, הדוקרנים שעל נעליי צמודים לקרח, חוד המקוש
נעוץ בסלע. יד בעקבות יד, רגל בעקבות רגל. תנועה איטית בקור
הנורא.

כשמשב רוח מטלטל את התיק שעל גבי, אני מחבק את ההר
ומקלל.

פרץ רוח נוסף חוטף ממני את מגפי. הרגל שלי נשלחת בעקבותיה.

אני חשוף, והרוחות קורעות בי. אני מניף את המקוש ונועץ את החוד בקרח. מאוחר מדי.

הקרח נשבר בקול פיצוח ואני מאבד את אחיזתי בצלע ההר. אני באוויר, משליך לצדדים את ידי ואת רגליי. אני נופל ומתגלגל. הקסדה שלי מכה ומצלצלת בתלולית קרח. העולם הלבן מסתחרר סביבי ואני נוחת בקול ריסוק. ואז דממה.

הבהלה זועקת בי, אבל אני לא מרגיש כאב. אני מתגלגל על גבי ומשתנק. אני חי. משקפי המגן שלי שבורים, רסיס עדשה נתקע בלחי. אני טועם את טעמו העז והמתכתי של הדרם. אבל אני נושם. אני מסוגל לראות. אני מסוגל לזוז. אני צריך עזרה.

"הצילו..."

המילה נקרעת לגזרים באוויר.

אין כאן איש שיעזור לי. רמי וגופי הם מקורות החום האחרונים על ההר הזה.

אני חושב על האנה. המחשבה עליה מביאה עמה זרם של רגשות, אשר גדל ומעמיק עד שהוא מעיק על חזי. איברתי אותה מזמן ואסור לי להירדם עכשיו.

אסור לי להירדם עכשיו...

1

האנה

אני זוכרת את אירוע החתימה על הספרים – תמיד אזכור אותו – אפילו שכל כך הרבה דברים אחרים נשכחו.

עזרתי לפאם ולעורך של מאט לשכנע אותו לעשות את זה. אנשים יודעים מי אתה, אמרנו לו. הסוד התגלה; אין לך מה להפסיד. לפחות תעשה את זה בשביל המעריצים המקומיים שלך. תחשוב כמה הם תמכו בך.

מאט הסכים לאחר שבועות של התנגדות. אירוע חתימה אחד. אירוע לא בולט עם מעט פרסום, שיתקיים בחנות הספרים העצמאית החביבה עליו – 'דמיון חופשי'.

באותו אחר צהריים של יום שבת בחודש דצמבר גדש הקהל את החנות, ונוצר טור שהתארך במורד הרחוב. קוראים הגיעו ממדינות סמוכות. מישהו מאריזונה, שהגיע לא מוכן לקור של דנוור, התמוטט בזמן שעמד בתור וגרם להוספת אמבולנס מצווח למהומה. רכבים של תחנות המשדרות חדשות חנו בעמדת כוננות. כתבים וצלמים הרעישו, מבקשים להחליף מילה עם מאט, מנופפים בתגי העיתונאים שלהם כאילו יש בהם ערך כלשהו.

כמות צנועה מספריו של מאט נמכרה תוך שעה. מנהל החנות ועובדיו נעו בין ההמון, פוכרים את ידיהם.

ואני עמדתי לצד מאט, צופה בטירוף. מה עשינו?
 מאט ישב מול שולחן קטן, פאם לשמאלו ואני לימינו. הבאנו
 מים, קפה, תה, עוגיות – אבל הוא לא נגע בכלום. דוכני תצוגה
 ריקים הקיפו אותנו. מהשולחן נתלה פוסטר קרוע למחצה: מ. פירס
 חתימת ספרים חד פעמית.

קוראים הגיעו עם עותקים רבים של ספריו בכריכות קשות
 ורכות של מהדורות שונות. הם פטפטו עם מאט בזמן שהוא שרכט
 בחיפזון את חתימתו. הסיפורים שסיפרו היו וריאציות שונות על
 נושא ההערצה שלהם. קראתי את עשרת אלפים לילות כשהייתי
 בתיכון. קראתי את כל הספרים שלך. קראתי את הספר הזה כל כך
 הרבה פעמים. אני כבר לא יכולה לחכות לספר הבא שלך.
 מאט פגש כל קוראת וקורא במבט בגובה הבטן. הוא נראה קודר
 ונחוש.

כשהדיו בעט שלו אזל הוא דחף אותו לרוחב השולחן לעבר
 פאם.
 "העט", הוא סינן.

כעשרים דקות לאחר תחילת אירוע החתימה קם מאט ונעלם
 בקהל.
 מצאתי אותו במחסן.

הוא עמד מול מדף ארגזים כשידו מכסה את פניו.
 "מאט?" נגעתי בגבו. הוא לא זז. החלקתי את אצבעותיי במעלה
 גבו ונשקתי לשכמותיו. "היי, יש שם הרבה אנשים, הא?"
 שתיקתו של מאט הפחידה אותי – תמיד. חיינו יחד כבר חודש
 וחצי בערך. מאט העביר את רוב זמנו בכתבה. העבודה שלי
 בסוכנות הספרים שאבה אותי. ככל כך הרבה מובנים היינו עדיין
 זרים, חגים זה סביב חידתו של זה. וכשהייתי לבד עם מאט, כמו
 במחסן ההוא באותו אחר צהריים, חשתי שאני נמצאת בחברת מישהו
 הפכפך.

לכסוף הוא אמר, "את חושבת שהעורך שלי עשה את זה?"
 "עשה מה?" זותי הצדה כדי להביט בפניו.

שוב שתיקה ארוכה.

המתנתי שתסתיים.

"את לא יודעת מה זה בשבילי," הוא אמר.

מאט משך אותי אליו לחיבוק זריז ויצא מהמחסן.

אירוע החתימה נמשך חצי שעה נוספת, שבמהלכה ישב מאט כשידו מסתירה את מחצית פניו. פאם שלחה לכיווני כמה מבטים נבוכים. משכתי בכתפיי.

מאט אמר שאני לא יודעת מה זה בשבילו. הוא צדק. לא ידעתי

מה זה בשבילו. לא ידעתי בכלל מה זה אומר.

אבל עכשיו אני יודעת. זאת היתה הפרטיות. ועכשיו אני יודעת כמה הוא היה קנאי לפרטיות שלו. יותר משקינא לי, יותר משקינא למשפחתו, יותר משקינא לכל דבר אחר.

חודשיים לאחר אירוע החתימה עמדתי בתוך תא טלפון בניו ג'רזי מחוץ למוטל שהתארחתי בו.

הקשבתי לצלצול שבקע מהשפופרת. הקשבתי לגשם, טפיפות קפואות וקבועות.

מה אני עושה? חשבתי, זה מרושע. איך אני בכלל מסוגלת?

ואז דמיינתי את מאט.

התמונות מהימים האחרונים שלנו יחד היו הזויות.

מאט מכניס כסף לכספת הקיר שבחדר שלנו.

מאט פוסע מפה לשם, מדבר בהתרגשות על חופש ועל הכתיבה שלו.

מאט נעלם בעומקה של דרך חסומה בשלג בהרים.

צפיתי בו מתרחק – צפיתי בו מסתובב ומחייך אליי. פחד אמיתי מילא את לבי. בלבול. ועכשיו זה: תצוגת צער שאעלה בפני משפחתו של מאט. למה הפכתי?

"האנה?"

הקול נשמע מרוחק. מחצתי את הטלפון לאוזני.

"מאט... היי."

"האנה. את בסדר? אני מתגעגע אלייך. פאק, אני מתגעגע אלייך."

עיניי החלו לצרוב.

"לא, אני לא בסדר. איך אני יכולה להיות בסדר?"
 "תקשיבי, האנה. עכשיו זה הכי קשה. אחרי זה הכול יהיה קל יותר."

"לא, הירקתי את שיניי, "לא נראה לי."
 "כן, זה יהיה קל יותר. ציפור קטנה, תאמיני לי. אני בכלל לא רוצה שתהיי שם. למה את הולכת? תגידי לנייט שאת לא יכולה ללכת. תתקשרי אליו עכשיו ותגידי לו."
 "לא. אני הולכת. זה מגיע לי."

"האנה..."

בלעתי רוק בקושי ועצמתי את עיניי. מכונית חלפה, רומסת קרב ישן ושלג.

"זה לא משנה," לחשתי. "אם אני איראה אשמה או עצובה, אם לא אוכל להסתכל בפנים של בני המשפחה שלך... מה שזה לא יהיה. אולי ככה נראה האבל. אני בכלל לא יודעת, לעזאזל. אני לא יודעת כלום. אני לא יודעת למה הסכמתי לזה."
 "זה העניין?" קולו של מאט התקרר. "אז תגידי להם שאני חי."

"מאט, לא. אני..."

"לא, קדימה. תגידי לכולם את האמת. אני לא מוכן לעשות את זה. אני לא מוכן להרגיש כמו איזה נוכל, כאילו תמרנתי אותך לעשות את זה. ממ, אני יודע... הכול היה טוב ויפה כשהיינו ביחד, אבל רק התרחקת ממני לכמה שבועות ופתאום את לא זוכרת למה את עושה את זה? חשבתי שאת רוצה את זה בשבילי."

"רצייתי. אני רוצה. תפסיק. אתה לא יכול..."

"מה אני לא יכול? לכעוס? אני לא כועס, האנה. תעשי מה שאת רוצה. אמרתי לך לא ללכת לשם. אמרתי לך להתרחק מהכול."
 שתקתי וגם מאט שתק. הוא צדק. הוא אמר לי לא להתקרב

למשפחה שלו. הוא ידע שזה יכאב וכמה אשמה ארגיש. ואני, הרס עצמי מהלך מהמעלה הראשונה, עשיתי את זה בכל מקרה.

סייעתי למאהב שלי לביים את מותו.

שיקרתי למשפחה שלי, לפאם, למשטרה.

ועכשיו אני הולכת לשקר למשפחה של מאט. אראה להם את האבלות המזויפת שלי. אתבונן בייסורים האמיתיים שלהם. אשתתף באזכרה של מאט סקיי.

"זה מטורף," לחשתי. "אני נתקפת בחילות כל יום. אני בודדה, יש לי מיליארד שאלות. אתה בסדר? יש לך מספיק אוכל? הספר... זאת אומרת, מישו..."

"האנה, אני כל כך מתגעגע אלייך, לעזאזל. בבקשה..."

ערגה תמימה מילאה את קולו של מאט, והמתיחות בינינו התפוגגה בבת אחת.

"אני מוכרח לראות אותך," הוא אמר. "בקרוב. אני בסדר. האוכל בסדר. לא שמעתי אף מילה על ינשוף לילה. ניסיתי לגשש, העליתי כמה שאלות לפורומים. אין תגובה." "כשאחזור אסע אליך."

"כן, כשתחזרי. הכי מהר שאת יכולה. עבר כל כך הרבה זמן. אני משתגע, ציפור קטנה." נשימתו של מאט נעשתה מהירה. הוא היסס ואז המילים פרצו ממנו. "אני רוצה להיות איתך. אני רוצה להיות בתוכך. במשך שעות. כאן, מול האח. אני צריך אותך ככה..." "הקור שבתא הטלפון נעלם. דמיינתי את מאט לבוש בעור גופו בלבד, וממש יכולתי לחוש בנשימתו על שפתיי.

"גם אני צריכה אותך," הנמכתי את קולי. "ככה. ב... בתוכי."

"אלוהים, את כזאת טובה. כזאת טובה אליי. האנה..."

מאט ודאי נגע בעצמו באותו רגע. גופי התחמם למחשבה על כך. זה לא הוגן, הגישה המיידית שלו לגוף היפה הזה. וכמה מוזר שהרומן שלנו התדרדר חזרה לנקודה הזאת: שיחות טלפון חשאיות, לילות בודדים, המתנה, אוננות.

האם אנחנו נעים לאחור או שזה משהו חדש ומסעיר?

"איך..." הוא אמר, "הדבר הזה בינינו – איך זה שזה עדיין כל כך..."

"אינטנסיבי, מלמלתי.

דלת מכונית נטרקה.

השתהיתי לרגע עם מאט בדמיון – גופו שרוע על הספה, גבו מקומר, וירכיו מחפשות את ירכי בזמן שהוא משחק עם עצמו – ואז פקחתי את עיניי. אור הבוקר דקר.

"חרא, לחשתי.

קאדילק סאדן כסופה חנתה מעבר לרחוב, ומתוכה יצא והחל לצעוד לעבר תא הטלפון נתנאל סקיי.

2

מאט

בהיתי בתקרה הקמורה של הבקתה. קורות עבות, מכוסות כתמים, יצרו מערך תומכות מקיר לקיר ובהקו באור האש.

הייתי זקוק להאנה שתשב עליי, שתרכב עליי חזק.

הזין שלי התרומם ונלחץ כנגד הבד של מכנסי הטרנינג שלי.

"אינטנסיבי", חזרתי על דבריה. "ממ... תגידי את זה שוב.

תדברי, אני רוצה לשמוע את הקול שלך. תגידי לי מה את רוצה.

את לברד?"

התאמצתי לשמוע את קול נשימתה של האנה.

שכבתי על הספה על גבי, קצות אצבעותיי החליקו על בטני

מעלה מטה.

"חרא", האנה אמרה.

ידי קפאה. "מה קורה?"

"נייט פה."

"אלוהים, לא אכפת לי", אמרתי, ובאותו רגע באמת לא היה

אכפת לי.

נהמתי והתיישבתי. הטיי-שירט שלי צנחה וכיסתה את גופי.

"אני חייבת לזוז", היא אמרה.

"אני יודע. טוב. בהצלחה."

"אל תכעס, מאט."

"אני לא. את כועסת? הוא מקשיב?"

"לא. הוא מחכה מחוץ לתא הטלפון."

"תא טלפון? מה זה צריך להיות, האנה?"

"אני לא עומדת בזה. חייבת לזוז. ביי."

"פאק," משכתי את ידי על שערי. "טוב. בסדר. אני אוהב

אותך..."

"כן. ביי."

השיחה התנתקה בקול רועש.

הזעפתי פנים וניתקתי את הנייד.

"לעזאזל עם זה," לחשתי.

זאת היתה שיחתי הראשונה עם האנה מזה שלושה שבועות.

דיברנו כמה פעמים קודם לכן – כשהיא אמרה לי שהיא מתכוונת

להשתתף באזכרה, כשינשוף לילה הופיע, וכמובן ביום שבו נכנסתי

לבקתה. הייתי אז במצב רע.

"אני אוהב אותך," אמרתי שוב. הרוח ענתה, נלחצת כנגד

הבקתה. האנה היתה אומרת לי שהיא אוהבת אותי, אבל נייט עמד

לידה. הבנתי את זה.

ניסיתי לדמיין אותם ביחד: האנה ואחי איפשהו בניו־ג'רזי. האנה

בתא טלפון. נייט ממתין בחוץ.

קנאה הציפה את גרוני כמו ליחה.

הו, נייט והבית המפואר שלו ועבודת נוטה־החסד שלו והמשפחה

המאושרת והמזוינת שלו... הוא תמיד נדחף ברגע שלא הייתי. הוא

ינחם את האנה. הוא יחבק אותה. הידיים שלו, ולא שלי, יעטפו אותה.

הכנסתי את הנייד לכיס והתחלתי לפסוע מפה לשם בסלון

הבקתה. דאגתי שהמקום יהיה חם להחריד, התרמוסטט תמיד הראה

עשרים ושתיים מעלות, והאש באה לא הפסיקה לבעור. אם לורנס

היה פה הייתי דואג שיהיה קריר יותר, אבל המנוול הזה זכה להישאר

עם האנה. היעלמותו היתה מעוררת חשד. מאט נעדר, לורנס נעדר

– לא מסתדר.

על אף שטכנית הייתי מאט המת, ולא מאט הנעדר.
הכול הודות להר לונגוס.

לכסוף צנחתי לצד השולחן שלי שמיקמתי לצד הדלפק. מעבר
לדלת ההזזה נגלה לעיניי נוף של אורנים והרים מצופים שלג.
קווין בטח שילם לא מעט בשביל המקום הזה. הבקתה היתה
ממוקמת בפאתי פור־אייק־רס. השכנים הקרובים ביותר התגוררו
במרחק של כמעט שני קילומטרים במעלה הכביש, והם לא נמצאו
במקום.
הייתי לבד.

מבחינת קווין הייתי מת.

האנה התקשרה לקווין שבוע לאחר "היעלמותי". הוא היה חבר
משותף והבעלים של בקתה מרוחקת באופן נוח במיוחד.
היא האכילה אותו בסיפור שבו האכלתי אותה. אני יכולה
להישאר בבקתה? אני צריכה להתרחק מהכול. אני רוצה להיות
קרובה למחפשים. אם מאט נמצא שם גם אני רוצה להיות שם.
אבל אני לא רוצה לכפות את עצמי. אני אבין אם...

קווין הציע את הבקתה ללא היסוס. ידעתי שזה מה שהוא יעשה.
בכל מקרה הוא נמצא במיאמי. חשתי עקצוץי אשמה בזמן שהשקפתי
על הרי הרוקי, אבל ביטלתי אותם במשיכת כתפיים.
אני מוכרח לזכור שדחפו אותי לזה.

התקשורת, הציבור, העורך שלי, אפילו פאם – הם דחפו אותי
לזה. לא יכולתי לכתוב לעיני הציבור – ומה עוד אני יכול לעשות
אם אני לא יכול לכתוב? אבל הם לא יבינו.
פתחתי את המחברת שלי ובחנתי את השורה הראשונה של הספר
החדש שלי.

דצמבר הוא החודש האכזר ביותר למות בו. חייכתי ונמרחתתי
בכיסא. לגנוב מ־ט.ס. אליוט אומר ללכת על בטוח.
דפדפתי לפרק הראשון והתחלתי לכתוב. לצד הלפטופ שלי עמד
ספל קפה קר. לגמתי ממנו בזמן שעבדתי.
כתבתי במשך שלוש שעות, עצרתי מדי פעם רק כדי לצחוק או

לבהות בהרים. ופעם אחת קמתי והתהלכתי בבקתה. ואז חזרתי אל השולחן. כל עוד הייתי בתוך הספר לא ערגתי להאנה. כל עוד הייתי בתוך הספר לא דאגתי בקשר להאנה, שנמצאת בחוף המזרחי יחד עם המשפחה שלי.

כוחותי אפסו בערך בשתיים אחרי הצהריים. הבטן שלי נהמה. האש דעכה.

אמצע היום המחורבן.

פתחתי את הלפטופ והתחברתי לאינטרנט. צליל חיוג והרשאה. תופפתי באצבעותי על גבי השולחן בזמן שדף האימייל שלי עלה.

היה לי חשבון אימייל חדש ולפטופ חדש שאותו קניתי במזומן. בגדים חדשים, טלפון נייד חדש ששולם מראש, לא לקחתי שום דבר מהדירה. החיפוש שהתנהל בדירה שלנו לא הגביר את אמוני במשטרת קולורדו. אבל ידעתי שיבדקו את החשבונות שלי, יחפשו בדירה, ויעברו על היסטוריית השיחות שלי. פרוטוקול סטנדרטי של נעדרים. טשטשתי את עקבותיי.

מייל חדש הופיע בתיבה שלי:

קיבלת מסר חדש מפורום THEMYSTICTAVERN.COM

אלוהים. רכנתי לפנים.

זה מה שחיפשתי?

נכנסתי לפורום וקיללתי בזמן שהמתנתי לדרך שייטען. חיבור טלפוני מזוין, חיבור טלפוני מזוין... קודם כול בדקתי את הפוסט שלי בפורום. ארבעים ושבעה קראו אותו. אף תגובה.

נושא: מינשוף לילה אחד לאחר

מאת ינשופלילה, יום רביעי, 29 בינואר, 2014

צור איתי קשר. אני רוצה לדבר. אתה לא בצרות. אני לא כועס. אני סקרן.

קיבלתי הודעה אחת בפרטי. הקלקתי על אייקון המעטפה הקטן וסקרתי את פרטי השולח. שם המשתמש, איקרוסהבוער, לא היה מוכר לי. ההודעה כללה שלוש מילים בלבד.

נושא: [ללא נושא]

מאת איקרוסהבוער, יום שבת, 8 בפברואר, 2014

מה אתה רוצה?

עניתי מיד.

נושא: re: [ללא נושא]

מאת ינשופלילה, יום שבת, 8 בפברואר, 2014

אתה יודע מה אני רוצה. אני רוצה לדבר. אתה לא

בצרות, אני מבטיח. דבר איתי.

הוספתי את מספר הטלפון החדש שלי מתחת להודעה. וחיכיתי.

חלפו עשר דקות ושום דבר לא קרה. החרדה החלה להתקפל בתוכי. הבהלתי אותי? אותו... אותה? בדקתי את המידע של פרופיל איקרוסהבוער. זה היה חשבון חדש לגמרי בפורום והוא נוצר באותו יום, ללא שום היסטוריה של פוסטים. גיחכתי. מתוחכם... וזהיר. בדקתי את הטלפון. הוא היה טעון לגמרי ועוצמת האות היתה טובה. הגברתי את עוצמת הצלצול למקסימום.

"דבר איתי, "מלמלתי. "דבר איתי, דבר איתי לעזאזל."

דפדפתי בפורום בזמן שהמתנתי.

הרגשתי שהאתר רדוף רוחות – ככל שמרחב דיגיטלי יכול להרגיש רדוף רוחות – וזיכרונות דקרו בי כמחטים בזמן שחלפתי בין חדר הפורום.

הנה הפוסט שלי מתחילת יוני 2013: ינשוף לילה מחפש שותף

לכתיבה. צחקתי בשעה שקראתי בו. אלוהים, איזה סנוב הייתי. בלי שגיאות כתיב בבקשה. אני מצפה לתגובות תוך זמן סביר. אני שומר לעצמי את הזכות להיפטר ממך ולנתק את הקשר בכל עת.

זאת היתה האנה קטלאנו שנגסה בפיתיון.
 אני יודעת לאיית, היא ענתה, ואני יכולה להתמודד עם פיטורים. אתה יכול?
 זאת היתה ההתחלה. זאת היתה התחלת הסיפור שלנו, וזה היה סיפור טוב.

החום דעך ואני ניתרתי על רגליי.
 פאק, למה אני מחכה? שיחה שלא תגיע. החלקתי את הטלפון לקצה השולחן וניגשתי להדליק שוב את האש באח. אני צריך מקלחת. אני צריך לקצוץ עוד עצים.
 לעזאזל, אני צריך לאכול – ולחשוב על מצב אספקת המזון שלי. הייתי כבר בחצי הדרך למרתף כשהטלפון שלי החל לצלצל.

3

האנה

יצאתי כושלת מתוך תא הטלפון ובהיתי בנייט, שעמד מולי והביט בי בהבעת פנים בלתי קריאה.

"נ-נייט... היי."

נייט נראה חיוור יותר משזכרתי אותו. שעריו השחור נראה כמו כתם אפל כנגד השמים. הוא לבש חליפה שחורה אלגנטית עם עניבה, ומעיל צמר שהגיע עד ברכיו. כתמי חוסר שינה השחירו סביב עיניו.

גם אני לא ישנתי הרבה. הטיסה שלי מקולורדו לניו-ג'רזי נחתה בשמונה בבוקר. נייט רצה לאסוף אותי משדה התעופה, אבל התעקשתי לקחת מונית.

אחר כך הוא התחנן שאסכים שיסיע אותי מהמוטל לביתו, ונכנעתי כי איזה חלק בי התגעגע לנייט. לא נפגשנו מאז אוקטובר בשנה שעברה, וזה היה בזמן ההתפרקות של מאט. אפילו אז נייט עשה עליי רושם טוב. נאמן בצורה מדהימה לאחיו. סלחן. נדיב. נאה.

מצמצתי במהירות ונפנפתי את המחשבה הזאת.

"שלום, האנה," נייט אמר. הוא פרש את זרועותיו ואני ניגשתי אליו אוטומטית. לא ממש התחבקנו. הוא אחז במרפקי, לחץ נשיקה למצחי ואחר כך הוא נסוג לאחור וחיפש את פניי.

התחלתי לרעוד.

מה יכול נייט לראות בפניי? הוא לקח את הזמן כשהתכונן בי. עיניו הכהות, הבלתי חדירות, סחפו לתוכן את הבעת פניי. החיפוש היה כה יסודי עד שחשתי אינטימיות במבטו לבסוף הוא חיך ואמר, "טוב לראות אותך."

"טוב לראות גם אותך."

"מה את עושה פה בחוץ?" הוא הניד בראשו לעבר תא הטלפון.

"הו, הטלפון שלי..." הסטתי את התיק. "הטלפון שלי גמור. רציתי להתקשר לאמא שלי. היא ממש תומכת בי. הייתי צריכה לשמוע את הקול שלה."

שנאתי את עצמי על השקרים. תחושת האשמה שרפה בי כמו חומצה.

נייט הביט במוטל הזול שמאחוריי. הוא זקף את צווארו. כמו תמיד, הוא הזכיר לי נץ. "אני מבין שבמגורים האלה אין שירות טלפונים?"

"אה, לא, אמ, כן, בטח." לעזאזל. "טלפונים... יש להם טלפונים. פשוט בדיוק יצאתי ל..." הבטתי אל צדו האחר של הרחוב שבו היתה חנות אחת בלבד. חנות הטבק של סמוקי. ברצינות? הסמקתי. "אמ... לקנות סיגריות. אז ראיתי את הטלפון הציבורי על הדרך." הבטתי במגפיי.

"סיגריות," נייט אמר.

"כן, סיגריות."

"לא ידעתי שאת מעשנת."

"טוב, פעם לא עישנתי. עכשיו אני מעשנת." הרמתי את סנטרי. "אני יודעת שזה מזיק לי, ואני מעדיפה שלא לשמוע איזו הרצאה רפואית בקשר לזה. גם מאט עישן. לפעמים."

"אני יודע. אחד מההרגלים הבריאים הרבים שלו. אז שנלך?" נייט הסתובב והתחיל לצעוד לכיוון חנות הטבק. נגררתי בעקבותיו. מאט, יא חתיכת מזדיין, תראה למה הכנסת אותי עכשיו.

החנות היתה מלאה במקטרות וקטורת, באנגים, ניירות גלגול ובגדים זרוקים. ניסיתי לעצור את הנשימה. איש אפור שיער עם זקן דק – סמוקי, אני מניחה – ישב לצד הדלפק. ניט עמד מאחוריי בזמן שביקשתי קופסת מלבורו אדומה ובחרתי מצית. לא מחיתי כשהוא נדחף לשלם. הפנים שלי בערו. המתנתי בחנות בזמן שניט הביא את המכונית. הגשם התערבב בפתיתי שלג.

הוא יצא ופתח למעני את הדלת. בשעה שחגרתי את עצמי נזכרתי בפעם האחרונה – הפעם הראשונה – שבה ישבתי במכונית של ניט. זה לא היה לפני הרבה זמן. אז היינו בדרךנו להציל את מאט.

"אני יודע מה את חושבת," אמר ניט. בהיתי בו. אלוהים, הוא היה ממש מאט. אחיו כהה השיער של מאט מרגיש בבית במכונית שלו, כמו שמאט נראה רק כשהיה בתוך הלקסוס: נסיך במכונה היקרה והמזומזמת שלו. ניט הטח את ראשו לאחור אל המשענת.

"אבל הפעם כבר אין מאט, נכון? אנחנו לא נוסעים לג'נבה. אין לנו ילד להציל." חיוך עגום ריצד על שפתינו. הוא גלגל את ראשו לכיווני. בהיתי בסיגריות ובמצית שבידי. "לכי על זה, האנה."

"מה?" בלעתי רוק.
"לא אכפת לי אם תעשני במכונית."
"הו... לא, זה בסדר, אני..."
"בבקשה", הוא אמר, "וכבר היית אמורה להציע לי אחת."
ניט תלש את הסיגריות מידי וקילף כחן את הניילון. הוא חבט בקופסה בשורש כף ידו.

"לא חשבת", מלמלתי. "אתה... רופא."
"כן, זה נכון. אני אעשן אחת לכבוד אחי."
הדלקנו את הסיגריות ופתחנו את החלונות לכדי חרכים צרים.

לקחתי שאיפות קצרות ונשפתי מהר. תוך זמן קצר אחזה

בי סחרחורת. העשן גרם לעיניי לדמוע. מושלם – דמעות מלאכותיות.

אבל כשהבטתי בנייט ראיתי דמעות מאוד אמיתיות עומדות בעיניו.

"זה בסדר", הוא אמר. "זה בסדר. אני לא יודע – זה לא הגיוני. אחי מת? אני לא יכול להגיד את זה." הוא הושיט את ידו לעברי, מצא את כף ידי ולחץ אותה חזק.

נייט לא בכה, אבל התחלתי לחשוב שאני עלולה לבכות. לא יכולתי לעמוד בפני צערו.

סיימנו את הסיגריות ונייט משך אותי אליו לחיבוק. אצבעותיו הארוכות חפנו את עורפי. לחצתי את פניי אל מעילו ונשמתי את ריח הבושם והעשן.

הרשתי לעצמי לדמיין שזה מאט.

"זה בסדר", נייט חזר ואמר, ואני ידעתי שהוא אומר את זה לעצמו.

הגענו לביתו של נייט בצהריים. היתה לנו שעה להעביר עד תחילת הטקס.

תלים חצי נמסים של שלג מאפיר נערמו לאורך החנייה. איש שלג עמד לצד המדרגות. הבית הזה עדיין היה מרהיב. אור צהוב בהק מהחלונות. זר חורף גדול נתלה מעל הדלת.

לאורך הרחוב חנו מספר מכוניות וזיהיתי ביניהן רכב קייטרינג. "אין כמו בבית", אמר נייט. "הלוואי שהיית מסכימה להתארח אצלנו, האנה. המוטל הוא..." אפו התעקם. הפגנת סלידה קלאסית של בני סקיי. לא מוסתרת בעליל.

"רציתי, נייט. פשוט, הבית הזה..." מעדתי על התירוץ שלי.

"יותר מדי זיכרונות?"

"כן", מיהרתי לצאת מהמכונית לפני שנייט יפתח למעני את הדלת.

הוא כיתר אותי וחסם את השביל.

"האנה", הוא אמר. הוא נשמע זהיר. "כמה עדכונים, שום דבר רציני. נָאֵל – היא די עצבנית." הוא החווה לעבר הבית. "אווו, לא הסברנו לו. הוא קטן מדי, את מבינה? אבל מדיסון יודעת, והיא מבינה."

"אוקיי. הבנתי." הרגשתי דחף להתנהג כמו פאם ולומר: אתה תגיע לעניין ב־2014? היה ברור שמהו נוסף מטריד את נייט.

"יופי, יופי," הוא משך בכפפותיו. "לאף אחד לא אכפת מהספר, כמובן. אל תדאגי בקשר לזה."
הקיבה שלי צנחה.
הספר.

ינשוף לילה.

הספר שמאט התחיל לכתוב בדנוור וסיים בבקתה של קוויין. הספר שאיכשהו דלף לרשת ופורסם כספר דיגיטלי מאת "נ. פירס".
מאט נשבע שאין לו שום חלק בזה – כלומר, שום חלק מלבד זה שכתב את הספר. האמנתי לו. אחרי הכול, ינשוף לילה פירט את הרומן שלנו בפירוט מכאיב. אין סיכוי שמאט, מר פרטיות מעל הכול, יפרסם את הספר הזה לעיני העולם כולו.
אבל מי עשה את זה? ולמה?

אני זוכרת את הפעם הראשונה שבה שמעתי על ינשוף לילה. השמועה על הספר הגיעה אל פאם בסוף ינואר. שבועות ספורים בלבד לאחר שהופיע הוא הפך ויראלי. חמש מאות ביקורות באמזון. עותקים פיראטיים הציפו את הרשת. הטקסט פורסם בפורומים, בבלוגים ובפייסבוק.

והשם שלי הופיע בו, וגם השם של מאט, הסיפור כולו. נשארתי ערה עד מאוחר באותו לילה לקרוא את הספר, מזועזעת ומגורה לסירוגין. ורותחת מכעס.

התקשרתי למאט בשעת בוקר מוקדמת. רעדתי, צרחתי לתוך הטלפון. "איך יכולת לפרסם את זה ברשת? איך יכולת לפרסם את הספר הזה מבלי לשאול אותי?"

"מה?" הוא אמר. "איזה ספר, איזה ספר לעזאזל? איפה?" הבהלה דיממה מקולו. אלוהים, באותו רגע הכנתי, אין לו מושג.
 "האנה?" ניט נופף בידו מול עיניי.
 "הא? סליחה. אה, הספר. זה... פשוט כל כך מציק. כל כך מביך."

"אני מדמיין לעצמי." ניט הגביר קצב לפתע והחל לדבר במהירות. "החוצפה. זה פשוט טינופת. להכפיש בכוך את שמו של אחי, את שמך. את יודעת, הוא מתאר את כל האפיזודה בג'נבה בדיוקנות מטרידה. למאט היתה שם ידידה מקומית, בחווה סמוכה. יכול להיות שזאת היא. מי יודע מה הוא סיפר לאנשים אז במצבו? מי שזה לא יהיה, הם יודעים על הבית שלי, על המשפחה שלי, ה..."

"סליחה? יכול להיות... מי?"

"האישה בחווה. יכול להיות שהיא המחברת." ניט הנהן. "מישהו קרוב אליו, ללא ספק. הפסיכיאטר שלו? כמעט מחליא מדי לחשוב על זה, אבל מי יודע? אנשים כאלה מושחתים, כל כך נואשים לכסף. הם ינצלו כל אחד, האנה. טורפים."
 ניט אחז בכתפי והוליך אותי לכיוון הבית.

"אבל אל תדאגי, הוא המשיך. "הזמנתי את שפירו. אה, ג'ורג' שפירו. הזכרתי אותו? מאט בטח הזכיר אותו. עורך הדין..."
 "המשפחתי," אמרתי. קולי התכווץ בחרדה. "עורך הדין המשפחתי."

"כן, נכון. הספר הזה, זאת ריבה. לשון הרע... איך שלא קוראים לזה. שפירו מוכן לקבור את המחבר. אני יודע שאת תדברי איתו."
 ניט מעך את כתפי. "הטיעון שלך הוא החזק ביותר. לא משנה כמה זה יעלה, זה חשוב. בשבילך ובשביל המורשת של מאט."

התעכבנו מול דלת הכניסה. ניט אחז בכתפי והביט ברצינות לתוך עיניי, בטוח שאשתף איתו פעולה. מה יכולתי לומר? בעצם, ניט, מאט כתב את ינשוף לילה. הוא נופש בבקתה של חבר שלנו, מעמיד פנים שהוא מת. מתנצלת.

פאק.

שאפתי אוויר ופתחתי את פי. תגידי משהו! תפסיק את הצייד
המגוחך הזה בעקבות "המחבר". למען מאט. "אני – נייט, עבר כל
כך מעט זמן מאז שמאט מת..."
הדלת נפתחה בתנופה.

ניחוח עלים ריחניים ונרות חושניים הכה בנחיריי.
"זאת בטח הציפור הקטנה הידועה לשמצה," אמר קול מלא
בציניות.

הבטתי מעלה מעלה אל דמות גבוהה שעמדה בכניסה. מעולם
לא נפגשנו, אבל אי אפשר היה לטעות בו.
האח האמצעי.
סת סקיי.

4

מאט

טסתי במעלה מדרגות המרתף ורצתי אל הטלפון. מיהרתי לברוק את המספר. זאת לא היתה האנה.

"הלו?" שחררתי נשימה רועדת. "הלו?"

כלום. ובכל זאת, ידעתי שמישהו נמצא שם, חשתי בו בדממה שעל הקו.

"בבקשה, אל תנתק, אמרתי." "אמרתי לך, אתה לא בצרות. דבר איתי." התחלתי לצעוד. "קדימה. איקרוס הבוער, נכון? שם חכם. אני שמח שהתקשרת."

שתקתי, בגלל שדיברתי מספיק. אפילו חייכתי. החיים מוזרים יותר מהבריון.

"אז אתה חי," אמר קול. זה היה קול נשי, חלק ומתורבת.

נעצרתי לפני האח. טירה של אפר התפוררה בתוך הלהבות.

"סליחה?"

"אתה חי," היא אמרה.

אתה חי. המילים היו אמורות להדאיג אותי, בטח שבמבצר המרוחק שלי ביער. רחוק מהעולם. חשוב כמת. צחקתי ותעיתי מסביב לספה.

"אני לא יודע על מה את מדברת," אמרתי.

"פגשתי אותך, אבל אתה לא תזכור. זה היה באירוע בדנוור שחשתמת על ספרים. החזקת את הפנים שלך בין הידיים. כמובן שהכנתי נאום מפורט מראש." היא גיחכה. "ואתה... אפילו לא הסתכלת עליי. נראית די פתטי, סקיי."

פתטי? מה לעזאזל? פתחתי את פי כדי להתפרץ ומיד סגרתי אותו.

"את מקליטה את השיחה הזאת?"

"לא," היא אמרה, "אבל אתה בטח לא מאמין לי."

"ממ, את צודקת. ותרשי לי רק לומר – אם את מקליטה את זה, אם תעזי לעשות אפילו מהלך אחד עם התיאוריה המטורפת שלך לגבי הזהות שלי, אני ארדוף אותך. לא אכפת לי מי את. יש לי את האמצעים לגלות, ואני ארדוף אותך עם הכוח האיום של המשפחה שלי, אז אל תתעסקי איתי. מבינה? אל תתעסקי איתי."

"ואני חשבתי שאני לא בצרות," היא גיחכה שוב.

הזעפתי פנים.

אורי, הזרה צודקת.

"את לא בצרות," אמרתי. "תראי. בואי נתחיל מחדש. הלו."

"הלו."

התיישבתי על משענת הכורסה. "יש לך שם?"

"מלני."

"משהו נוסף?"

"כן. כמו לרוב בני האדם יש לי שם משפחה שאמסור אותו לאיש הזור שמאיים עליי בכוחה... האיום של המשפחה שלו?" היא רצתה לצחקק שוב; שמעתי את הצליל המבודח מתבשל בקולה. היא צחקה עליי. הייתי מגוחך ופתטי בעיניה.

"טוב," התפרצתי. "תעשי מה שאת רוצה, לעזאזל."

"טוב. שם משפחתי הוא ואנדרן דראיס." היא ביטאה את זה דריס.

"זה שם הולנדי. זה אומר 'של החופים'. אני מספרת לך את זה

כמחווה של רצון טוב, סקיי. בוא לא..."

"תפסיקי לקרוא לי סקיי."

"אז איך לקרוא לך?"

"את לא תקראי לי באף שם." חייכתי והעברתי יד בשערי. הנה. השבתי אליי את השליטה. "מלני ואנדרן דראיס. מלני של החופים. נשמע טוב."

"כן, אני אוהבת את זה."

"זה נוח. אורֶקִי, מלני ואנדרן דראיס, בואי נגיע לעניין. למה הפכת פוסט שלי בפורום לספר דיגיטלי?"
 "לא אמרתי שעשיתי דבר כזה," מלני עברה עכשיו למגננה. השעשוע שבקולה התפוגג. ילדה טובה, חשבתי – כדאי לך לקחת את זה ברצינות.

"בואי נניח שעשית את זה, מה היתה הסיבה?"

"טוב. בהנחה שהפכתי את הפוסט שלך בפורום לספר דיגיטלי, משהו שאם הייתי עושה היה הופך אותי למטורפת, יכול להיות שעשיתי את זה בגלל... שזה סיפור ששווה לשתף."
 "שווה לשתף?" צחקתי. "את באמת מטורפת. שמעת על הדבר הזה שנקרא הפרת זכויות יוצרים? את מוכרת את הסיפור שלי, המילים שלי. כמה הרווחת?"
 מלני שתקה.

התשובה היתה עלולה להפליל אותה.

בינתיים לא אמרתי שום דבר שיפליל אותי – אבל הייתי אשם. אני כתבתי את ינשוף לילה ופרסמתי אותו בפורום באינטרנט. גרוע מזה, אמרתי להאנה שאין לי מושג איך הסיפור "דלף לרשת". מישוהו בטח פרץ לתיבת המייל שלי, אמרתי. אני שולח לעצמי במייל את כל מה שאני כותב, כגיבוי.

האנה האמינה לי.

ולמה שלא תאמין לי? מי היה יכול להעלות על דעתו שאני – אובססיבי כל כך לפרטיותי עד כדי כך שביימתי את מותי – אכתוב רומן כה אינטימי וכן ואשליך אותו לאינטרנט לעיני העולם כולו?

אבל זה בדיוק מה שעשיתי.

פתחתי את דלת ההזזה בתנופה ויצאתי יחף אל המרפסת. אוויר החורף הסתחרר סביבי. התחושה ברגליי שעל השלג כהתה תוך זמן קצר.

הרמתי את הטלפון.

"את מטורפת," אמרתי שוב, הפעם בקול רך יותר. "וגם אני. את יודעת מי אני. מה שאני עושה – זה מטורף. איקרוס הבוער? הבנתי, מלני. את עפה קרוב מדי לשמש, אבל אני לא אהיה זה שישרוף אותך. אני נמצא איתך באותו מקום. עכשיו, תהיי כנה איתי, בבקשה. אני רק רוצה להבין..."

התחלתי לרעוד. עור ברווז פקע על זרועותיי ושיניי נקשו. לאחר שתיקה ארוכה מלני אמרה, "עשרת אלפים. עשיתי בערך עשרת אלפים דולר. אני מוכרת אותו בזול. אתה רוצה את הכסף? הוא שלך. לא אכפת לי."

"עשרת אלפים? אני לא רוצה את כסף הכיס שלך, מל. תודה בכל מקרה. את יכולה להשאיר אותו אצלך."
"אז מה אתה רוצה? אתה רוצה שאוריד את הסיפור? הוא כבר ככל האינטרנט."

חיבקתי את עצמי, לוכד את הטלפון בין לסת לכתף. הדממה המוחלטת צלצלה באוזניי.

מה אתה רוצה? אתה רוצה שאוריד את הסיפור?

היססתי כאילו אני חושב על הדברים.

"לא," אמרתי, "בדיוק להפך."

"אני לא מבינה."

"תמשיכי למכור את הספר. זה הכול."

"אבל למה?"

חייכתי, חושף את שיניי. "למה שאסביר את עצמי?"

"לא... לא יודעת."

"אני בטוח שאת לא יודעת, מלני. אולי פרסמת את הסיפור בשביל לעשות קצת כסף, או" – היא ניסתה להתנגד, אבל השתקתי אותה בדבריי – "אולי פרסמת אותו מתוך גחמה, בגלל שרצית

לשתף משהו שלא שייך לך. אנשים כמוך פועלים בלי לחשוב, אבל אל תעלי בדעתך לרגע שאני כל כך פשוט." מלני השמיע קול חלש ופגוע.

"כל מה שאת צריכה לדעת," המשכתי, "הוא שאני רציתי שינשוף לילה יהפוך לוויראלי, ואת עזרת לזה לקרות. אל תנסי להבין, פשוט תמשיכי למכור את הספר. את עושה כסף לא רע, נכון? יופי לך. תשמרי הכול."

"זה לא קשור לכסף," היא מלמלה.

"לא אכפת לי למה זה קשור." באמת לא היה אכפת לי. השגתי מה שרציתי – יצרתי קשר עם הזרה שפרסמה את ינשוף לילה, עודדתי אותה להמשיך למכור את הספר – ועכשיו רציתי לנתק. "תראי, נגמרות לי דקות השיחה."

"כרטיס טלפון?" מלני צחקקה לפתע. צמצמתי את עפעפיי. בת כמה היא? הצחקוק הזה היה ילדותי, אבל היא דיברה בקור רוח של בוגרת.

"טוב... כן," אמרתי.

"אתה כמו מרגל, חי במנוסה. אתה מסתובב במשקפי שמש? צבעת את השיער? עשית ניתוח פלסטי?" "לא, לא." חיוך לא רצוני עיקם את שפתיי. פרעתי את שערי שהיה בלונד כהה וזקוק לתספורת. מלני נתנה לי רעיון. "בעצם, אה... השיער שלי. צבעתי אותו... לשחור." "שחור?"

"ממ, שחור. השיער השחור עובר בתורשה במשפחה שלי. זה נראה טוב, כמובן." זקפתי את צווארי. נייט נראה חריף בשיער העורבני שלו. גם אני איראה כך.

"כמובן," מלני צחקה. "היי... איך אתה שורד בלעדיה?" "סליחה?" החיוך שלי צנח.

"האנה. איך אתה שורד בלעדיה? ינשוף לילה... מצייר תמונה אובססיבית. וראיתי אותה איתך באירוע. הכול אמת, נכון? אני..."

ניתקתי את הטלפון וחזרתי פנימה.

מספיק.

עמדתי רועד בבקתה החמה והפכתי את הטלפון בידי שוב ושוב.

היום היה פתוח לכתובה, אבל לא רציתי לכתוב.

רציתי לצאת העירה.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן